

#6

IAR ACEST

bărbat

este Pușcaș

CU

179 milioane de dolari.

PENTRU

alexandru

REȚEAUA

ACESTOR

sărbători

DE

MILIOANE DE

ROMÂNI,

CARE

ÎNTREABĂ

DACĂ

FACI

BĂNCI

CÂND

traficul

DE

OU *o*

zombi

ÎN

muzeul

APROXIMATIV

să-și

SCHIMBE

PREMIER *a*

CU CAPUL cât

Mini

REZULTATELE

PRIN

BUCURIE

picantă

DE **partener**

ASCUNȘI

în

lume

EXTREM DE

PROMIȚĂTOAR

Lia *Giul* *si* *Toma* *Boss* ***

Cuprins

4	ADINA ROSETTI		
10-11	ILINCA NUȚĂ		
14-15	ANA IONIȚĂ		
18-21	BIANCA BACIU		
25	LIA BĂNUȚĂ		
29	BADICE CHERMAK		
33-34	ILINCA BURADA		
		ANCA COSAC	6-9
		GEORGI MITKOV CHATALBASHEV	13
		TEODORA GHERGHE	17
		TOMA VLAD ȘTEFĂNESCU	23-24
		BRIANA MUȘAT	27-28
		ROBERTA MITACHE	30-31
		ȘTEFANIA ISTRATE	36-37

Povești se pot scrie despre orice, dar mai ales despre...

Domnul X

Iată că am ajuns la finalul celor 10 întâlniri în care ne-am jucat împreună și în care am învățat multe despre povești și ficțiune, despre ce înseamnă să ții un jurnal și cum se poate transforma asta în literatură, despre cum se ia un interviu (chiar și unui personaj fictiv), despre cum se jucau suprarealiștii de-a poezia (aici ne-am distrat de minune cu lipici și cuvinte decupate care s-au potrivit, ca prin magie), despre cum se spune o poveste în imagini, atunci când vrem să o transpunem în film.

Prin multe dintre poveștile noastre s-a strecurat un anume Domn X, un personaj misterios și amuzant pe care îl preiau și eu aici. Am stat de vorba cu Old Shatterhand și cu o doamnă-schelet, am aflat ce se întâmplă atunci când un elev este închis într-un penar gigantic, când o zi se repetă de mai multe ori, când te întâlnești cu Moș Crăciun în autobuz sau când un șofer de Formula 1 încearcă să o salveze pe Prințesa Ciocolatei.

Sper că ați rămas cu amintiri frumoase și sper să vă păstrați inventivitatea, curiozitatea și pofta de citit & de joacă!

Cu drag,
Adina

Povestea domnului Toto

ANCA COSAC

A fost odată, într-o altă galaxie, o planetă ca a noastră pe care trăiau numai animale. Acea planetă avea și ea țări, orașe și sate. Ca și pe planeta noastră, în fiecare țară se vorbea altă limbă.

Exista pe acea planetă o țară care se numea Gonglia. În acea țară locuia unul dintre cele mai bogate animale de pe acea planetă – era un câine și se numea Toto Bănuțescu.

Toto Bănuțescu avea un singur defect cunoscut: când vorbea repede, i se scurgeau balele din gură. Cum vorbea mai tot timpul repede, acest lucru se întâmpla cam des. Unii șușoteau că ar fi trebuit să i se spună Toto Băluțescu, dar nu îndrăzneau să vorbească despre asta în preajma lui.

În afară de acest mic defect cunoscut, Toto Bănuțescu era un câine din înalta societate. El avea o familie mare. Sora lui, Shy Bănuțescu, era spion și nimeni nu trebuia să știe asta. „Ups, am zis deja prea multe!”. Din familia Bănuțescu mai făceau parte tatăl lui, Bisturiu Bănuțescu, care era doctor chirurg, mama lui, Sky Bănuțescu, care era pilot de avion și din când în când kamikaze (dar din fericire avea grijă să nu moară), unchiul lui, Mike Spânzuratul, un savant nebun, bunicul său, Hocus-Pocus Bănuțescu, magician, bunica lui, Glazura Bănuțescu, care era cofetăreasă și mulți alții.

Toto avea în conacul său o sală plină cu tablouri cu membrii familiei sale, unde își petrecea timpul în majoritatea zilelor când putea și nu era ocupat. El se așeza comod pe un fotoliu din colțul camerei, lângă care era o măsuță de sticlă cu o față de masă roșie din catifea, cusută delicat cu fir de aur. Toto stătea acolo ore în șir și citea.

Într-o zi, se întâmplă ceva neașteptat. În fața treptelor de la intrarea în conacul domnului Toto Bănuțescu erau parcate o groază de mașini. Erau mașini roșii, verzi, galbene, albastre... ce să mai zic, de toate culorile. Din casă se auzeau zgomote puternice. Se părea că domnul Toto dădea o petrecere! La acea petrecere erau prezenți mama și tatăl lui, sora, bunicii, unchii, prietenii și toate cunoștințele. Petrecerea dură câteva ore bune, dar, când se termină, Toto observă că ceva lipsea. Căută peste tot obiectul, dar nici urmă de el. Toto Bănuțescu începu să se agite și să vorbească repede, scuiplând bale. În timpul acesta bolborosea:

— Nu poate să fi dispărut! Nu se poate!

Se învârtea prin toată casa. Parcă turbase. Dispăruse unul dintre obiectele cele mai de preț. SCEPTRUL său de aur cu nestemate și rubine. Ironia era că sceptrul avea în vârf un cap de pisică.

Toto se hotărî să denunțe jaful la poliție. Își puse paltonul, care avea un ceas cu lanț în buzunar, și plecă. Când ajunse la poliție, îi spuse domnului polițist:

— Doamne polițist! Vreau să denunț un jaf!

— Foarte bine, spuse domnul polițist, atunci spune!

— Acum o seară, începu Toto să povestească, am dat o petrecere la mine la conac și...

— Continuă, spuse polițistul.

— Mă scuzați, așa... unde rămăsesem?

— La obiectul furat.

— Așa, cum vă spuneam, am dat o petrecere, iar când s-a terminat, am observat că îmi dispăruse un obiect de preț.

— Ce obiect? întrebă curios polițistul.

— Un sceptru de aur cu nestemate și rubine.

— Înțeleg, spuse din nou polițistul, de data asta cu o voce fermă. Vom vedea ce putem afla despre jaful sceptrului dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, spuse Toto.

— Acum, continuă polițistul, îmi va trebui numele dumneavoastră.

— Toto Bănuțescu.

— Adresa?

— Aleea Portocalelor, numărul 43.

— Și ultima întrebare, spuse polițistul cu vocea lui fermă, în ce cameră a avut loc jaful?

— În camera în care îmi țin portretele de familie. Probabil hoțul s-a furișat în timpul petrecerii și a furat obiectul.

— Mulțumesc. Voi încerca să investighez cazul.

— La revedere.

— Stați!

— Ce este? întrebă Toto.

— Aveți idee dacă unul dintre invitați ar fi dorit să fure obiectul?

Toto Bănuțescu se gândi puțin.

— S-ar putea să fie unul dintre prietenii mei. Se numește Jhon Lidicuvaviciluras. Este un nume cam complicat.

— Vă mulțumesc, spuse domnul polițist. Vom începe ancheta cu acest domn Jhon Lidicuvaviciluras.

— La revedere! spuse Toto și plecă.

Trecură câteva săptămâni de când Toto fusese jefuit și nu mai avea nicio speranță că sceptrul va fi găsit, dar, într-o zi, telefonul se auzi: țârrrrrrr, țârrrrrrrr, țârrrrrrrr.

— Alo? spuse Toto, ridicând receptorul.

— Domnul Toto Bănuțescu? Dumneavoastră sunteți?
— Da. Cine sunteți? De ce mă întrebați asta?
— Scuzați-mă. Unde îmi sunt manierele? Acum câteva săptămâni ați fost la secția de poliție și ați declarat un jaf unui polițist. Vă amintiți?
— Da, de ce?
— Ei bine, eu sunt acel polițist și cred că v-am găsit sceptorul.
— Serios?! întrebă Toto.
— Da. Cel puțin așa credem, răspuse polițistul. Veniți la ora trei la secția de poliție și vă veți lămuri. Bine?
— Bine, spuse Toto, lăsând jos receptorul, plin de fericire.

La ora trei, Toto Bănuțescu era prezent la secția de poliție.

— Mai spuneți o dată, încep domnul polițist, care dintre prietenii dumneavoastră spuneți că v-ar fi furat sceptorul?

— Jhon Lidicuvaviciluras, răspuse Toto.

Polițistul îl duse pe Toto la conacul domnului Jhon Lidicuvaviciluras. Intrară în casa lui și polițistul îl duse pe Toto Bănuțescu în fața unui birou pe care era așezată o cutie mare de forma sceptorului.

— Aruncați o privire în cutie, îi spuse polițistul lui Toto, zâmbind.

Toto Bănuțescu deschise cutia și o lumină aurie se revărsă în cameră. În cutie se afla...

VA URMA

Marele Fertaf

ILINCA NUȚĂ

DING DING DING DING!

Ce teroare, ce nenorocire! Pauza, scurta și neprețuita pauză, s-a încheiat într-un final. Cât doream să nu aibă sfârșit, dar se pare că are. Nu, nu începe ora, căci dacă așa ar fi, aș fi mai mult decât fericit, dar începe Alegerea. În fiecare zi, un copil din școala Fertafil este Ales să-și petreacă noaptea în Fertaf, marele penar gigant care ocupă jumătate din curtea școlii.

— Este o formă ingenioasă de educație! spunea acum doi ani directoarea, la inaugurarea Fertafului, dar nu e nimic altceva decât o formă de tortură. Eu nu am fost niciodată în el și nici nu intenționez, dar Teo a fost.

— Este groaznic, mi-a spus el în următoarea dimineață. Desigur, tu nu vei fi niciodată ales, ai note prea bune și ești mereu cuminte...

Ce mi-aș fi dorit ca, într-adevăr, să iau mereu note mari și să fiu cuminte, dar azi am primit testele la istorie și sunt necăjit să spun că am luat primul meu opt. Sunt și mai necăjit să spun că am spus primul cuvânt urat. Și sunt cel mai necăjit că directoarea a văzut toată scena. Nici măcar vorbele lui Teo n-au putut să mă aline:

— Dintre atâția copii nedisciplinați din școala asta, nu are cum să te aleagă tocmai pe tine...

Sunt două ore de când Teo a spus asta. Unde sunt acum? Lucrurile s-au întâmplat cu o viteză uluitoare. Am fost aruncat de sus într-o cameră întunecată și am căzut pe ceva moale. Prin difuzoare se aude:

— Bogdan Verdecinescu, ai fost ales să-ți petreci noaptea în Fertaf în urma unor acțiuni neadecvate pentru un elev model. Am pregătit o sesiune specială pentru tine, directoarea îți urează noroc.

O, nu! Vocea continuă să vorbească:

— Am să îți pun niște întrebări la care va trebui să răspunzi. Dacă observi că unul dintre onorabilii tăi prieteni se întâmplă să-și spurce gura, rostind un cuvânt ce nu ar fi trebuit să fie

pomenit în instituția școlară, cum acționezi?

— Păi, spun eu, realizând că ar trebui să dau un răspuns cât mai politicos și formal, l-aș atenționa să nu mai folosească acel cuvânt.

BANG!!!!!!! O rază de lumină ca un fulger străbate camera și mă electrocutează.

— Răspuns greșit, răsună vocea din difuzor. Răspunsul corect era că trebuie să raportezi incidentul către un cadru didactic cât mai repede posibil. Următoarea întrebare îți va fi dezvăluită peste 5 minute. Stimata doamnă directoare trece pe lângă tine pe coridor, spune vocea într-un sfârșit. Ce faci?

— O salut politicos, ce altceva?

BANG!!!!!!! Fulgerul mă izbește iar cu putere, răspândind durere în corp.

— Aaah! Ce înseamnă asta, mă răstesc eu. Lăsați-mă în pace!

BANG!!!!!!! Fulgerul izbește iar și mai tare, apoi vocea din difuzor spune:

— Răspunsul dat este greșit și tu trebuie să înveți să te exprimi și să acționezi cum trebuie. În caz contrar, ești electrocutat. Răspunsul corect era să te asiguri că dumneai are loc să treacă, să o saluți politicos și să pleci capul înaintea sa, rămânând așa până când stimata doamnă ajunge în capătul coridorului. Să continuăm...

Mai are rost să povestesc cum am fost electrocutat din 5 în 5 minute? Am reușit să răspund corect la vreo 6-7 întrebări, dar pe parcursul nopții nu am reușit să închid un ochi din cauza electricității care îmi vuia prin corp și a vocii care, deși din ce în ce mai rar, îmi zbiera în ureche următoarea întrebare. Teo nu pomenise niciodată de așa ceva. Dacă părinții mei aud de asta, vor da școala în judecată, cum să faci așa ceva unui copil?! Dar nu îndrăznesc să mă mai opun, mi-a ajuns!

În următoarea săptămână, povestea mea s-a răspândit în toată școală. În Fertaf, copiii ar fi trebuit doar să stea acolo, dar la mine a fost un caz... special. Directoarea a fost dată în judecată pentru torturarea unui elev nevinovat. Părinții mei au format o campanie contra Fertafului și, cu sprijinul mai multor persoane, au reușit să desființeze Marele Penar Gigant. Măine se alege noul director, și sincer să spun, a meritat tot ce am suportat ca să deschid mintea oamenilor și să redau școlii Fertaful spiritul și reputația pe care o avea odată. Până la urmă, asta mă face un elev model...

Puncte, puncte și războiul

GEORGI MITKOV CHATALBASHEV

— Ce se întâmplă, Puncte, puncte? De ce suntem legați la ochi? Cine erau cei care ne-au prins? întrebă Languana.

— Nu știi, Languana, nu știi... Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm soarta!

Dar deodată se auzi ceva. Erau avioanele-rechin-ciocan care începuseră să tragă pe lângă Puncte, puncte și Languana, doar ca să-i sperie. Aceste avioane-rechin-ciocan se numeau, de fapt, avioane-rechin-ciocan-cărți-de-joc, dar noi o să le spunem pe scurt A.R.C.C.D.J.

Puncte, puncte zise calm, ca de obicei:

— Dacă... stăm nemișcați... unul lângă altul... poate că nu o să ne vadă... sau... măcar o să ne lase în pace...

O voce îl întrerupse pe Puncte, puncte:

Puneți-i să danseze, altfel vă dezmembrez pe toți, inclusiv pe băiat și fată!

Imediat cei doi „prizonieri”, Puncte, puncte și Languana, începură să danseze. Atunci, brusc, un A.R.C.C.D.J. se apropie de cei doi „prizonieri” și le dezlegă eșarfa de la ochi. Fix atunci cei doi „prizonieri” au fost împușcați în burtă și au orbit...

Va urma

Bătrânul care mirosea a scorțișoară

ANA IONIȚĂ

Așteptarea durase o veșnicie, luând în considerare frigul și ploaia, dar, în sfârșit, autobuzul venise și mă puteam duce la școală.

Urc și mă așez lângă un bătrân care miroase a scorțișoară și arată destul de prietenos. Pare că zâmbește pentru sine, gândindu-se la ceva. Are în mână o cutiuță frumos împodobită cu o fundă roșie și presupun că e un cadou pentru fiica lui. Când mă pregătesc să îmi pun muzică, aud un pocnet și văd cutiuța bătrânului pe jos, așa că mă grăbesc să o iau.

— Cred că v-a căzut, spun și întind cadoul, iar el, cu o expresie extrem de uimită, îmi ia obiectul din mână, neașteptat de rapid, și îmi mulțumește în aceeași manieră.

Tace pentru o vreme și decid să mă uit pe geam și să mă gândesc la altceva, deși rămân șocată de reacția lui. Mă întreb dacă am făcut ceva greșit. „Poate nu aveam voie să ating cutia”, îmi spun. Mă uit la obiect, observ cu câtă grijă este împachetat și-mi amintesc de cadourile pe care trebuie să le împachetez în seara asta.

— Știi că pare învechit să dai cadouri împachetate... știi tu... la care te gândești mult timp și le alegi cu grijă, spune observându-mi privirea. Și poate e de modă veche, dar nu vreau să las spiritul Crăciunului să moară, deși observ cum se pierde cu fiecare an.

Pare trist, ba chiar dezamăgit, așa că îi spun cum și eu cred, cum și eu îi acord importanță. Cu o expresie de zece ori mai uimită decât cea de mai devreme, scoate un sunet șocat și se hol-

bează pentru câteva secunde la fața mea. Apoi schițează un zâmbet atât de sincer, și mă întreb ce am făcut ca să îl impresionez așa de mult.

— Nu credeam că mai există persoane așa, nu sunt obișnuit ca oamenii să mă vadă. Probabil nu înțelegi, e și normal, spune cât se poate de absent. Dar vei înțelege mai târziu. Acum aș vrea să îmi răspunzi la o singură întrebare.

Mă uit la el și văd oamenii din jur holbându-se, dar accept; am început să mă atașez de bătrânul cu miros de scorțișoară din autobuz.

— Ce îți dorești de Crăciun, știi tu, de la Moș Crăciun?

Mă blochez puțin, deși probabil e cea mai ușoară întrebare pentru mine, cea din trecut. După ceva timp, mă hotărâsc la lucrul pe care îl doresc cel mai mult, așa că spun:

— Îmi doresc să ningă, dar nu foarte mult, doar pentru ceva timp, cât să aducă oamenii împreună. Pentru că fulgii de nea îi aduc pe oameni împreună ca lipiciul pe hârtie, și, cum spuneți mai devreme, spiritul e pierdut, dar zăpadă îl aduce mereu înapoi. E ca un fel de mașină a timpului, aș putea spune. Și cel mai mult vreau ca oamenii să zâmbească și să se simtă bine împreună, tot ce spiritul făcea înainte, știți? Asta e ce vreau de Crăciun.

Tot ce am auzit după micul meu discurs motivațional a fost tăcere și privirea tuturor din autobuz. Bătrânul se uita la mine zâmbind, iar eu nu știam ce să fac, ce să spun, până când unul din bărbații din fața mea începu să cânte primele versuri din *Let it snow*.

Ce am simțit după a fost de nedescris, tot autobuzul a început să cânte melodia, iar eu alături de ei, simțind ceva probabil de un infinit de ori mai bun decât o ninsoare. Toată lumea e în sfârșit împreună, chiar și pe scaune diferite, chiar și fără să se cunoască.

Dar bătrânul nu a cântat, el doar a privit fericirea oamenilor din jur. După cântec, oamenii au început să vorbească între ei, toți cu zâmbet uriaș pe chipuri.

Știind că urma să cobor, îmi iau la revedere de la bătrânul lângă care am stat, iar el îmi zâmbește și îmi întinde cutia frumos împachetată. Sunt confuză, dar îmi spune să o iau, așa că cobor din autobuz, nerăbdătoare să o deschid. Am grijă la panglica roșie, îi îndepărtez capacul și constat că, de fapt, cutia e goală. Deodată văd ceva mic și alb cazându-mi de pe haină. Când mă uit mai bine, observ că a început să ningă. Fericită și extrem de confuză, observând că autobuzul este încă în stație, îl caut cu privirea pe bătrânul misterios, dar a dispărut.

Cartea, o ușă secretă spre altă lume

TEODORA GHERGHE

Citim din plăcere, din curiozitate, din nevoia sau dorința de informare sau din dorința de a descoperi lumi noi, experiențe noi, de a evada sau de a ne (re)descoperi. Indiferent de motivația pentru care deschidem o carte, vom găsi aproape întodeauna o recompensă (mai multe, de fapt) ascunsă între copertile ei. Recompensa e, însă, alta pentru fiecare cititor și alta la fiecare recitare. Ușa pe care o deschide sau emoția cu care se închide o carte este unică pentru fiecare dintre noi: pentru că ceea ce înțelegem, simțim și contemplăm printre rândurile uneri cărți este legat stâns de cine suntem noi.

Așa se face că nu există de fapt o carte anume care să deschidă pentru toată lumea aceleași uși ale cunoașterii. La fel, nu există o ușă pe care să o deschidă orice carte. Dar e cert că potențialul cel mai mare de a descifra secrete ascunse în interiorul nostru sau departe de noi stă în... cartea viitoare pe care încă nu ai citit-o. Și, dincolo de lecturile obligatorii și de listele cu Top 100 de cărți de citit într-o viață, e important să citești cărți care îți fac cu ochiul, cărți care te intrigă, te fugăresc, te depășesc, te enervează, te testează, te fac să plângi sau să râzi cu lacrimi, până găsești cartea perfectă pentru ușa secretă pe care abia așteptai să o descui. Secretul este deci... să citești, și apoi să citești în continuare.

Uneori, s-ar putea să îți folosească și să recitești. Uneori mă amuz recitind poezii sau paragrafe din cărțile copilăriei. În timpul în care imaginația mea nu avea margini și visam că o să salvez lumea... ca majoritatea celor ce vârstă mea, probabil. Îmi amintesc cum cochetam cu vocația de scriitor când eram mică: cred că am scris poezii cât să umplu zeci de felicitări pentru părinți, bunici, iubiți, prieteni. Mama mi-a făcut cadou, pe la 8 sau 9 ani, prima mea carte de poezii legată, cu copertă de piele verde închis. Am început să scriu chiar un roman despre lumea adulților prin ochi de copil, într-o vară petrecută la bunici, într-un caiet în care, de fapt, trebuia să scriu fișele lecturilor obligatorii. Timpul a trecut, însă, și mi-am dat seama că mintea mea critică se ancorează din ce în ce mai mult în căutare de dovezi, fapte, semne și logică, până într-atât, încât aveam să îmi masarez la nesfârșit fiecare rând de proză sau versuri, fără sorți de izbândă. Așa că beletristica a rămas o joacă de copil. Ce să-i faci, nu putem să fim toți scriitori...

Dar cei care sunt ne deschid ușile spre alte lumi. Lumi cu mașini care merg pe bază de benzină, copii care merg la școală pe unicorni roz sau imagini care te teleportează în locul în care a fost făcută poza. Acestea sunt locurile în care aș vrea să îmi duc cititorii, dacă aș reuși să public și eu o carte.

Ce-ar fi dacă s-ar repeta aceeași zi?

BIANCA BACIU

Adrian, un băiat de 15 ani, se îndreaptă spre liceu. Nu știe că azi are să fie o zi specială.

Primul lucru pe care l-a auzit dimineață a fost alarma. Are un ceas negru și mare. Cu ochii închiși, Adrian își trase plapuma pe dreapta și dărâmă ceasul pe jos. Ceasul se sparse în cinci bucățele mici. Băiatul nu băgă de seamă și își ascultă liniștit știrile de dimineață...

„Astăzi, 5 martie, în Ottawa, Canada, va veni o furtună teribilă și vor fi 10 grade C. Specialiștii vă recomandă să vă îmbrăcați foarte gros și să nu stați prea mult pe afară. Furtuna va fi însoțită de tunete și fulgere, va începe la ora 16:50 și va dura aproximativ trei ore.”

Adrian ascultă cu atenție și apoi se duse la baie să își facă un duș. Apă era foarte rece, deși o dăduse la căldură maximă, iar săpunul său se consumase. Adrian își luă ultimul prosop, unul potocaliu cu scoici albastre. Își luă periuța de dinți și apoi își rulă tubul de pastă de dinți. După ce își făcu rutina zilnică, își încălzi un caffè latte și își luă o felie de pâine din punga de pâine cumpărată dimineață de mama sa. Își luă gemul preferat, și singurul din frigider, un gem de prune.

După micul dejun, se îmbracă cu o cămașă roșie cu pătrățele albe și cu niște blugi. Ochi niște șosete dungate pe pat și le încălță în grabă. Își puse converșii negri, își luă ghiozdanul aruncat în colțul holului și plecă la liceu.

Afară, Adrian observă mirat că soarele strălucea pe cer! Ce se întâmpla? Băiatul își spuse în gând că furtuna îl va prinde la liceu, așa că își va chema mama să îl ia de la școală. Pe alee, în drum spre liceu, Adrian observă o pasăre albă care trecu pe deasupra capului său și se izbi de un copac. Pasărea căzu, dar apoi își luă din nou zborul.

— Vai, săraca de ea! Sper că e bine...

În sfârșit Adrian ajunse la școală. Liceul fusese vandalizat. Poliția era acolo. Erau graffiti-uri pe ziduri, dar și hârtie igienică peste tot. Trei liceeni erau în mașina poliției. Ei erau vinovații. Unul dintre ei îi era prieten. Era un băiat blond, înalt și învăța în aceeași clasă cu el. Altul era scund și gras, roșcat și îmbujorat. Cel din margine era un tip mai dubios. Deși alb la față, el avea niște ochi negri ca tăciunile. Toți erau îmbrăcați în haine negre.

OK, se părea că trebuia să se întoarcă acasă! Adrian își sună mama. Mirabella era o femeie de treabă și o mamă bună. De obicei, răspundea la telefon, dar nu și astăzi. Pentru că nu-i răspunse, Adrian se îndreptă spre un copac, se întinse sub el și se pare că...

— Wow! Am admirat! Heeee! Este ora patru și jumătate! Furtuna ar trebui să înceapă... Ar trebui să mă grăbesc să ajung acasă...

Pe la jumătatea drumului, începu să se întunece. Norii se făcuseră negri, iar trecătorii fugeau dint-o parte în altă. Era deja și 45. Adrian nu mai avea scăpare, așa că se adăposti într-un magazin alimentar.

Pe înserate, furtuna se opri. Adrian nu mai putea de bucurie... simțea că îmbătrânise aici. Își luă haina și ieși din magazin. Dar pe drum, ce să vezi! Amy Searson! Amy era fata care îi plăcea. Roșcată, cu ochi verzi, avea o talie subțire și un zâmbet minunat. Azi era îmbrăcată cu un paltonaș elegant, dar călduros, și cu niște dresuri groase. Avea și o băscuță pe cap. Una foarte elegantă, vă asigur. Cum se zice în Franța – beretă.

— Bună, Adrian! Și pe tine te-a prins furtuna, hmm!!? Eu am fost astăzi la școală, dar se pare că a fost vandalizată! Ugh! Ce oameni...

— Da, Amy! Bună, am stat trei ore în „La doi pași”, un magazin micuț. Desigur... și da... un tip din acei trei băieți era colegul nostru de clasă, Josh.

— O, Doamne! Josh a făcut așa ceva? Pfff... Păi atunci ne vedem mâine la liceu. Paaa!

— Pa, Amy!

Josh ajunse în apartamentul său, unde mama îl aștepta cu masa pusă. Făcuse sushi. O mâncare delicioasă. După ce își salută mama, se descalță și se spală pe mâini.

— Adrian! Doamne, ce îngrijorată am fost cu furtuna asta. Unde ai stat? Am auzit că liceul tău a fost vandalizat!

— Mama, am stat într-un magazin.

— Slavă Cerului că ești OK!

După ce mîncă, Adrian se îmbracă în pijamale și se băgă în pat. Își găsi telecomanda sub pernă și aprinse televizorul, unde nimeri un program, „Learn with Doc”. La ora nouă, Adrian adormise deja. Mama sa îi stinse lumina și televizorul și îl pupă de noapte bună.

— Mhh! Ce bine am dormit! Pff... sună alarma! Zbang! Fir-ar! Stai... ce? Ceasul? Nu era deja spart? Mama a zis că a văzut că era spart, așa că o fi cumpărat unul nou, probabil că a cumpărat unul la fel! Păi, să îmi ascult știrile...

„Astăzi 5 martie, în Ottawa, Canada, va veni o furtună teribilă și vor fi 10 grade C. Specialiștii vă recomandă să vă îmbrăcați foarte gros și să nu stați prea mult pe afară. Furtuna va fi însoțită de tunete și fulgere, va începe la ora 16:50 și va dura aproximativ trei ore.”

— Stai, ce? Ieri a fost 5 martie... și nu a fost ieri furtună? Probabil e o greșeală a celor de la radio.

Adrian se duse la baie să își facă un duș și fu și mai surprins când văzu că apa era iar rece și că săpunul se consumase.

— Oh, cred că este o glumă. Să-mi iau prosopul.

Adrian luă prosopul... același prosop portocaliu cu scoici albastre.

— Probabil l-a spălat mama... ce știu eu.

Adrian se spală pe dinți și apoi își prepară iar un cafe-latte. Era șocat că pâinea de ieri era iar în țiplă.

— Ce mult a mâncat mama!

Își luă gemul de prune și mîncă.

Adrian voia să se îmbrace și își luă, din impuls, aceeași cămașă de ieri și... Doamne! Blugii și șosetele erau în același loc. Oare chiar așa dezordonat era? Se încălță cu converșii și își luă

ghiozdanul care, spre mirarea lui, era tot în același colț.

Afară soarele strălucea ca și ieri. Adrian merse liniștit, până când observă aceeași pasăre albă de ieri. Normal că se izbi de același copac.

— O, vai! Ce, a doua oară?

Adrian ajunsese la școală și... ce să vezi? Liceul era din nou vandalizat! Și poliția era acolo... Poate incidentul de ieri nu se rezolvase încă. Dar trebuia să fie sigur. În mașina de poliție se aflau cei trei tipi – cel blond, cel roșcat și cel palid cu ochi negri. Adrian nu înțelegea nimic.

— Atunci mă întorc acasă.

Dar, vai, adormi din nou sub copac! Apoi se întunecă și pe drum începu furtuna.

— Doamne! Este aceeași zi! Vai mie! Astăzi totul a fost exact ca ieri? Este așa de ciudat... nu merg la magazin.

Și Adrian fugi prin ploaie!

— Azi în Ottawa... furtună, dar este martie! Oh! Nu am băgat de seamă... Îmi vreau viața înapoi!

Și fugi, gândindu-se ce să facă. Cine l-ar fi crezut? Se urcă pe cea mai înaltă clădire din oraș. Ce priveliște frumoasă era! Tunetele erau în toi, oare avea să vină și un fulger?

Între timp Alison, colega lui, care îl văzuse fugind speriat, l-a urmărit și l-a ajuns.

— Oh, Doamne! Adrian, ce faci aici? Coboară!

— Nu îți pot explica! Pleacă!

Și Buuuuummm... un fulger îl lovi!

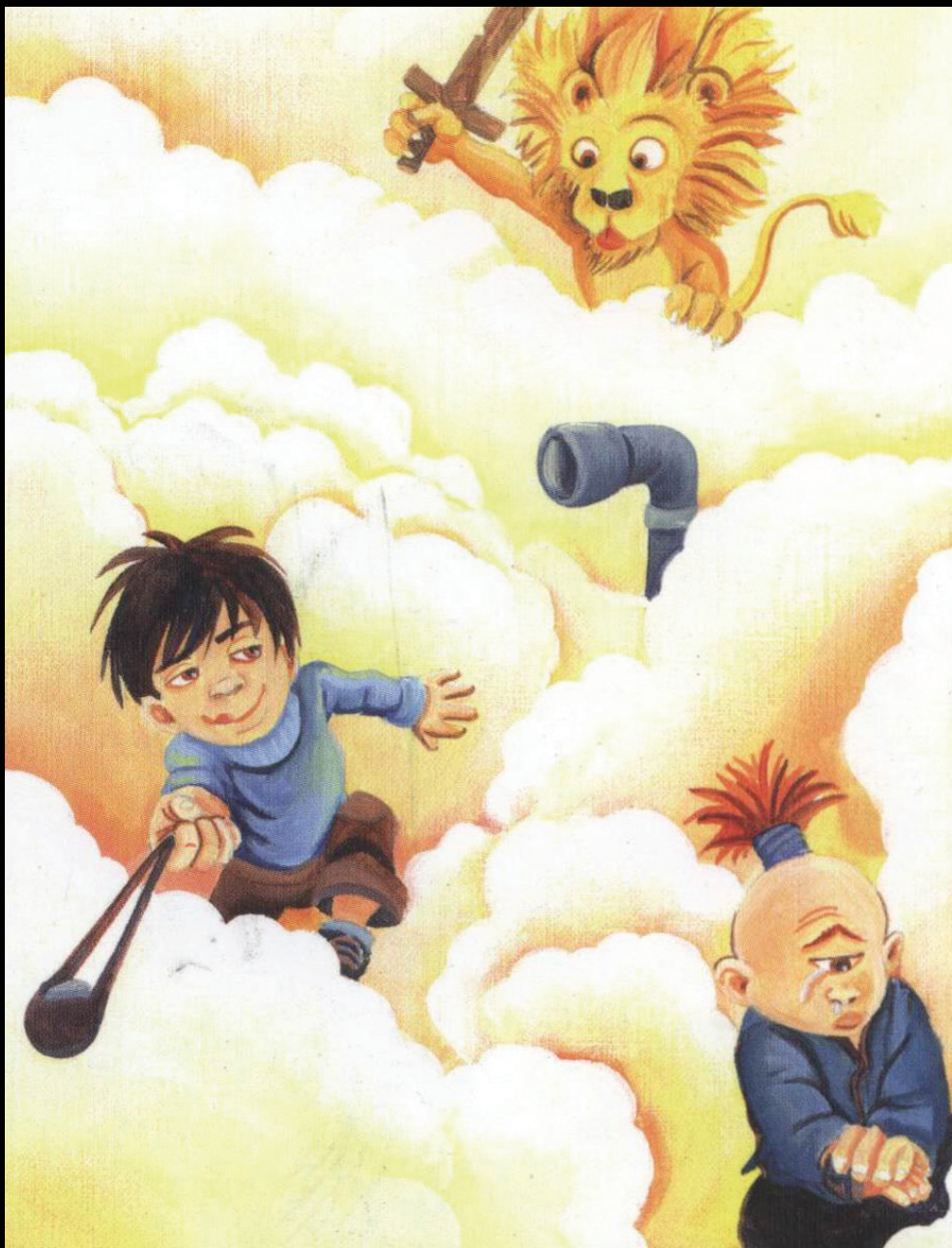
— Unde sunt? În pat? Oare a funcționat?

Se uită speriat pe jos, ceasul era spart. Dădu drumul la știri.

„Astăzi în Ottawa vremea va fi plăcută și în continuă încălzire. Alte știri pe scurt. Celebrul actor francez în vârstă de 54 de ani a murit. Este o mare tragedie. O pisică a fâtat 15 pușori. Este un record. Imaginile le găsiți pe Tigercanada!”

— Nu pot să cred că a mers! Acum îmi pot relua viața.

Și Adrian plecă încet pe străzi, să se bucure de o zi nou-nouță.

Povestea Băiatului isteț, a Ciclopului puternic și a Leului curajos

TOMA VLAD ȘTEFĂNESCU

A fost odată, în Tărâmul Basmelor, școala basmelor. Aici s-au întâlnit cei trei eroi ai noștri: băiatul, care era fiul lui Harap-Alb, leul și ciclopul. Ei erau prieteni atât de apropiați, încât trăiau împreună. Într-o zi s-au gândit să meargă într-o aventură legendară în căutarea armelor de aur.

În a doua zi au vorbit între ei:

— OK! Noi o să mergem în pădurea zmeilor, apoi în mlaștina vrăjitoarelor și în final pe muntele Legendar, unde o să găsim armele de aur, a spus băiatul lui Harap-Alb.

— Sunteți pregătiți? Că eu sunt! a exclamat ciclopul.

— Eu nu trebuie să mă pregătesc, pentru că deja sunt! a spus leul.

— Părinții noștri ne lasă să mergem, așa că ne-au adus cele necesare drumului și mâncare. Vom pleca mâine la răsărit, a spus fiul lui Harap-Alb.

În ziua următoare, au plecat. Băiatul și-a luat praștia lui legendară, leul și-a luat sabia lui norocoasă și ciclopul buzduganul lui gigantic. Când au plecat, colegii lor le-au urat mult noroc, iar profesorul le-a spus că vor primi câte un zece la materia aventurii.

Au ajuns în Pădurea zmeilor înainte de răsăritul soarelui. Zmeii încă dormeau, așa că eroii noștri au mers foarte încet, sperând să poată traversa pădurea fără să îi trezească. Dar la prima rază de soare aceștia au început să se trezească. Cei trei tovarăși luat-o la fugă. Au alergat așa de repede, încât nici zmeii nu puteau să-i ajungă și, într-un final, au ieșit din pădure. Zmeii nu au avut curaj să se aventureze în afară pădurii, care îi proteja.

Eroii și-au continuat drumul grăbiți. Când s-a făcut noapte, și-au aprins focul de tabără, au mâncat câte ceva și s-au odihnit pe rând. Leul a fost primul care a stat de gardă. Dis de dimineață și-au continuat drumul.

Au făcut 8 kilometri până la Mlaștina Vrăjitoarelor. Când s-au apropiat, au văzut niște

monștri care păzeau intrarea mlaștinii. În lupta care a urmat, eroii noștri și-au folosit abilitățile speciale: leul a lovit o piatră cu sabia, formând mai mulți lei mai mici, ciclopul a provocat un cutremur lovind puternic pământul cu buzduganul lui, iar băiatul și-a folosit abilitatea finală, aruncând cu praștia pietre din foc în monștri, topindu-i. Învingători în luptă, au început să cerceteze zona. Au găsit o căsuță a unei femei de vreo 20 de ani, care avea o fetiță de vârsta lor, și au rămas la ele peste noapte. Femeia i-a rugat să gonească vrăjitoarea cea rea. Are să le dea binecuvântarea ei de vrăjitoare bună și mâncare gătită de ea pentru a prinde puteri. Cei trei au mers în casa bântuită, au găsit vrăjitoarea cea rea și au gonit-o din mlaștină. Locul s-a vindecat imediat după plecarea ei.

Au ajuns, în sfârșit, la Muntele Legendar. Urcușul a fost foarte greu, dar au găsit cufărul cu armele de aur. Acesta era apărat de un balaur gigantic, dar lupta cu acesta a fost ușoară pentru eroii noștri, deja obișnuiți să înfrunte monștrii. Cu toate astea, în luptă ciclopul și-a rănit mâna dreaptă, dar, cu ajutorul binecuvântării primite de la vrăjitoarea cea bună, aceasta s-a vindecat în scurt timp.

Când au deschis cufărul, au găsit armele de aur și au devenit pe loc mai puternici, mai isteți și mai musculoși. Când sărbătoreau victoria, au apărut ca din senin Vrăjitoarea cea bună, fata ei, colegii lor de școală, împreună cu profesorul și cu părinții lor.

Cei trei i-au întrebat:

— Cum ați reușit să ajungeți aici în mai puțin de un minut?

— Vrăjitoarea cea bună, care este chiar sora mea, ne-a teleportat aici cu ajutorul unei vrăji de-ale ei, a spus soția lui Harap-Alb.

— Bravo, băieților! Ați câștigat o medalie de aur și nota zece la materia Aventurii. Ați devenit adevărați eroi astăzi, a spus profesorul lor.

Cu toții au petrecut acolo 4 zile și 4 nopți. Apoi totul s-a întors la normal.

În ziua următoare, la școală, cei trei au vorbit între ei:

— Vreți să mai mergem într-o aventură, să îl găsim pe legendarul Făt-Frumos din Lacrimă? a întrebat băiatul

— Da! Trebuie să facem asta neapărat, a spus Leul, plin de adrenalină.

— De ce nu? Să pregătim scutirea pentru școală, a spus ciclopul.

Ce-ar fi dacă te-ai trezi și ai putea să zbori?

LIA BĂNUȚĂ

Azi a fost o zi tare urâtă. Am avut teste la fiecare materie, chiar și la SPORT! De la atâta stat în bancă, mă doare spatele. Acum stau în pat, lumina-i stinsă, dar eu nu pot să dorm. Mă zvârcolesc, mă întind, mă învelesc, mă dezvelesc, dar nimic.

Trece o oră. În sfârșit, simt că ochii mi se închid. Mă zvârcolesc și văd plutind prin fața ochilor păianjeni și vrăjitoare. Apoi răsare luna și toate dispar.

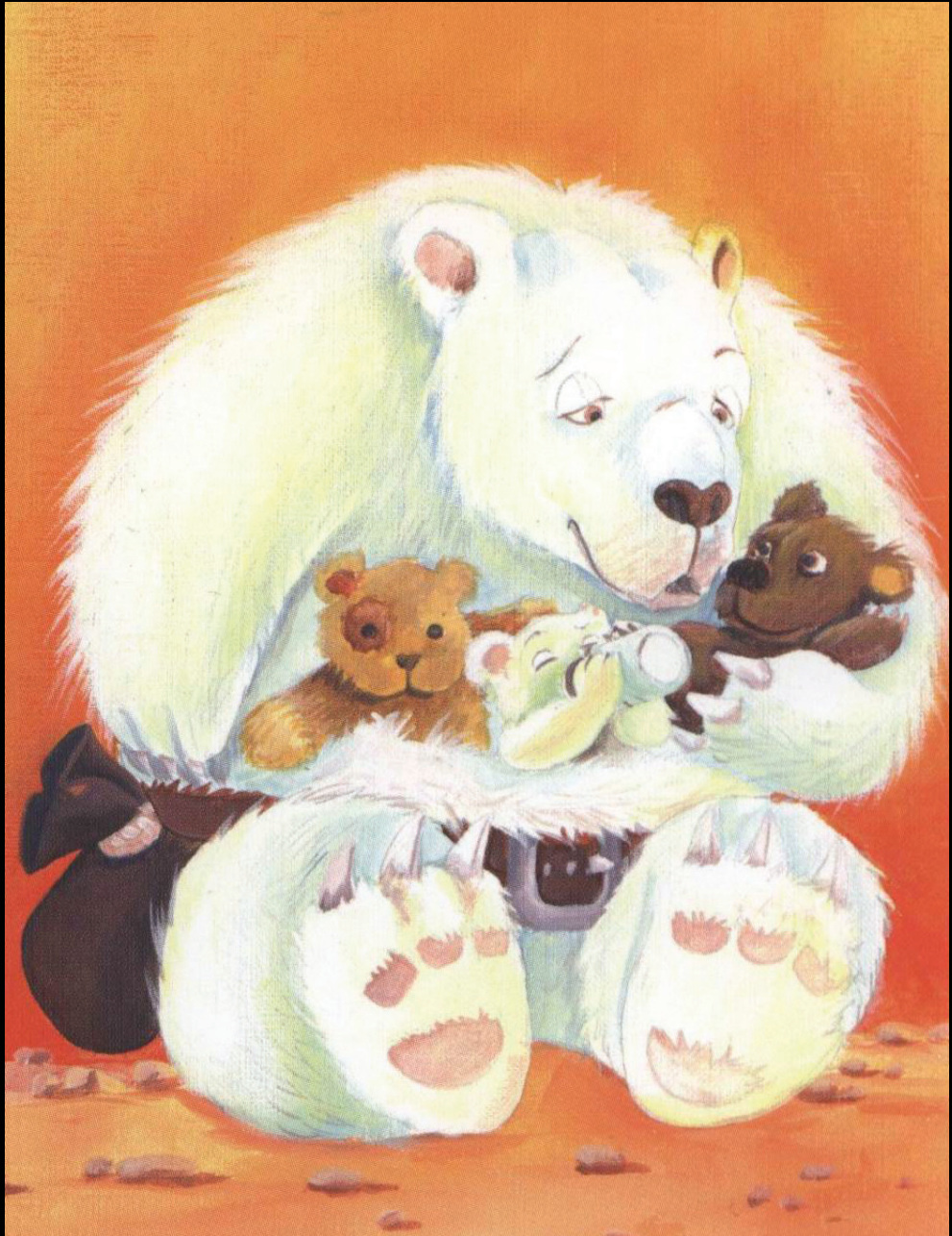
Țârrrrrrr! Țârrrrrrr! Țârrrrrrr! Mă trezesc și apăs pe buton. Mă dau jos din pat, îmi simt spatele greu. Mă duc în fața oglinzii să mă pieptăn și văd că în spate mi-au crescut aripile. Iau o pernă și țin în ea, apoi dau două găuri în cămașă prin care să îmi scot aripile și îmi pun fusta. Mă îmbrac cu o geacă, ies din cameră, mă duc spre ușă și mă încălț. Mami vine și ea, îmi ia ghiozdanul și ne ducem în parcare. Ne urcăm în mașină și pornim spre școală. Când ajung în clasă, începe ora de fizică, îmi scot haina și rămân în hanorac. Urmează un test. Nu pot să stau bine în bancă, dar suport.

În pauză ies afară și încep să mă joc cu niște colege. Hanoracul mi se ridică până la umeri, iar Nicola, Carina și Andreea îmi văd aripile. „Vă explic în clasă”. Când ajung în clasă, le spun toată povestea. Apoi Carina mă întrebă:

- Dar poți să zbori cu ele?
- Nu am încercat...
- Hai să încerci acum, zice Andreea.
- Știu și eu...
- Hai, Lia! zice Nicola.
- Of, bine! zic eu și mă arunc pe fereastră.

Vântul suflă pe lângă mine, e o senzație uimitoare. Îmi deschid aripile, încep să planez prin aer, mă întorc și intru pe fereastră....

VA URMA

Aventurile urșilor

BRIANA MUȘAT

Erau odată cinci urși care locuiau într-o peșteră.

Aceștia erau: mama urs Ursima, tatăl urs Ursasis și cei trei copii urși - Ursulache, ursul bej, Uringolo, cel alb, și Urnisago, micul ursuleț maro. Ursima și puii tocmai se întorseseră de la cumpărături cu un sac plin cu biberoane cu lapte. Ursima i-a hrănit pe toți, dar lui Uringolo nu i-a ajuns doar un biberon cu lapte și a mai cerut încă unul. Apoi i-a luat pe toți în brațe și i-a dus în pat. Ursima și Ursasis au început să vorbească.

— Ursima, ai auzit că Urs Crăciun este bolnav? întrebă Ursasis.

— Nu. Dar asta înseamnă că nu va mai livra cadouri ursuleților? spuse îngrijorată Ursima.

Ei nu și-au dat seama că Ursulache nu dormea, așa că auzise tot ce spuseseră părinții lui.

— În atelierul lui Urs Crăciun Ursimonglo a fost organizată o ședință a spiridușilor urși. M-au ales pe mine să-l înlocuiesc pe Urs Crăciun. Nu e minunat? spuse Ursasis.

— Ba da, aprobă Ursima. Dar cred că ar trebui să știe și copiii.

— Asta este partea cea mai bună. I-au ales pe Ursulache, Uringolo și Urnisago să fie spiriduși-urși. Dacă voi reuși să împart cadourile, voi fi promovat la stadiul de urs-șef al spridușilor-urși.

— Minunat! exclamă Ursima.

Cei doi s-au întins în pat și au adormit, iar Ursulache era bucuros de ce auzise.

Dimineată, copiii au primit vestea. În acea zi era Ajunul Crăciunului, așa că cei patru aveau mult de lucru.

Au luat toate cadourile și le-au încărcat în sania trasă de renii zburători. Și-au luat și provizii pentru marea noapte: apă, cartofi copti, sandvișuri, lapte și chiar fursecuri făcute de Ursima.

Au împodobit pe fugă bradul de acasă, apoi au plecat. Ursima a rămas acasă să pregătească sarmale în foi de stejar murate și pește.

Cei patru erau în sania lui Urs Crăciun, la ultimul pui de urs, când sania a coborât din senin, iar Ursasis nu știa ce s-a întâmplat.

— Renilor, de ce ați oprit sania? întrebă înlocuitorul lui Urs Crăciun.

— Este timpul pentru pauza de cafea, spuse Rudolph.

— Bine. Cât durează? întrebă Ursasis.

— Nu mai mult de cinci minute, spuse renul.

— Excelent, putem mânca și noi în acest timp, spuse Ursasis.

Ursuleții au băut lapte și el a mâncat cartofii copti.

După o noapte plină, cei patru au ajuns acasă și au adormit imediat, deoarece erau osteniți.

Se pare că nu este așa ușor cum pare să-l înlocuiești pe Urs Crăciun!

Domnul X și fetele

BADICE CHERMAK

Dl. X și fetele nu au o relație prea bună. Mereu îl distrag fetele de la treburile lui. Ziua când a început să urască fetele a fost... dar haideți mai bine să citim o pagină din memoriile sale!

Una dintre misiunile mele a fost cea de a distruge un demon care păzea un turn cu o fată în el. Aveam sabia din diamant, dar cu demonii nu-i ușor! Am trimis un șoricel să cerceteze locul. Deodată, o pasăre uriașă a venit și a ciugulit din șoricel, care a pierit astfel la datorie. Acum știam cu cine aveam de-a face!

Am bătut la ușa turnului, încrezător. Demonul mi-a apărut în față, cu un buzdugan în mână. A fluierat și s-a aruncat spre mine. Ne-am luptat, dar deasupra mea venea pasărea uriașă. Am sărit, iar buzduganul demonului a zburat spre mine. M-a ratat și a nimerit pasărea, așa cum voiam. Pasărea și-a prăvălit trupul greu peste demon, care a murit arătând ca o plăcintă strivită.

M-am repezit pe scările turnului. Nu era o privescătoare prea frumoasă în turn, cu toate scheletele de animale. Nu era o singură scară care să n-aibă măcar un schelet de animal și o pânză de păianjen. Turnul părea să fie făcut din Cărămizile Roșii, foarte rezistente și potrivite pentru un turn. Aș fi știut dacă era mai curat, dar pe acesta zici că nu l-a mai curățat nimeni de o sută de ani! Dar să revenim...

M-am repezit pe scările turnului, unde vocea fetei, ca de sirenenă, mă atrăgea. Am văzut-o legată cu un lanț de argint, nu știam de ce. Am eliberat-o, iar ea s-a repezit spre mine și și-a lipit buzele ei de ale mele. Nu mai știam de mine, atât de dulci erau sărutările ei... După un timp, ne-am dezlipit și am zărit adevărul: avea un semn de vrăjitoare. Fusesem înșelat!

Imediat, am legat-o la loc cu lanțul de argint și am pornit spre casă. Călătoria a durat trei zile, timp în care n-am scăpat-o din ochi. Ajuns acasă, m-am dus spre temnița din fier pentru vrăjitoare (vrăjitoarele urâsc fierul și argintul). Fata plângea cu lacrimi fierbinți, la picioarele mele, implorându-mă să-i dau drumul. Am ascultat-o, și, în cele din urmă, mi s-a făcut milă de ea, așa că i-am dat drumul cu o singură condiție: aceea de a nu mai înșela oamenii și de a fi mai atentă să n-o mai răpească demonii. Ea a plecat.

De atunci, am început să urască fetele. Te înșelau când îți erau mai dragi!

Scrisoare către Agatha

ROBERTA MITACHE

Dragă Agatha,

M-am gândit mult înainte să-ți scriu. De câțiva ani m-am îmbarcat pe nava imaginației și am călătorit prin lumea fascinantă a cărților. În această lume minunată m-am întâlnit cu cele mai îndrăgite personaje: Cenușăreasa cea harnică, Aurora cea frumoasă, Rapunzel cea curajoasă, Belle cea delicată, Heidi cea jucăușă, Tiana cea visătoare, Ulise cel înțelept, Cosette cea timidă, Prâslea cel voinic, Nică cel năzdrăvan și Smărăndița cea isteță.

Cel mai mult m-a fascinat, însă, povestea ta, Agatha.

Te-am descoperit într-o zi de iarnă argintie, când căutam prin rafturile bibliotecii din cartier. Stăteai singurică într-un colț, așteptându-mă. Te-am luat acasă și așa a început aventura noastră.

Am aflat despre tine că ești o fetiță isteță și pasionată de dezlegarea enigmelor. Am mai aflat că și ție îți plac călătoriile și îți place să scrii. Cred că ne asemănăm mult.

Îți aduci aminte de prima noastră călătorie în Egipt, pe Valea Regilor? M-ai uimit atunci când ai descifrat misterul tăbliței antice și am descoperit împreună enigma faraonului.

Și în India ai fost sclipitoare! Fără tine nu am fi reușit să redăm perla cea prețioasă templului zeiței Kali.

Mai ai fotografiile făcute împreună în Scoția cu bunicul tău? Îmi amintesc cu drag de plimbările cu balonul cu aer cald. Ce frumos se vedeau de sus castelele scoțiene!

Când am ajuns în Canada am fost uimită de frumusețea cascadei Niagara. Fiindcă tu erai preocupată să descifrezi misterul bijuteriilor dispărute ale faimoasei soprane Helga, eu am curețat prin misterioasele păduri ca să găsesc „*Frunza prieteniei veșnice*”. Ți-o trimit acum, în plic. Să ai grijă de ea, Agatha!

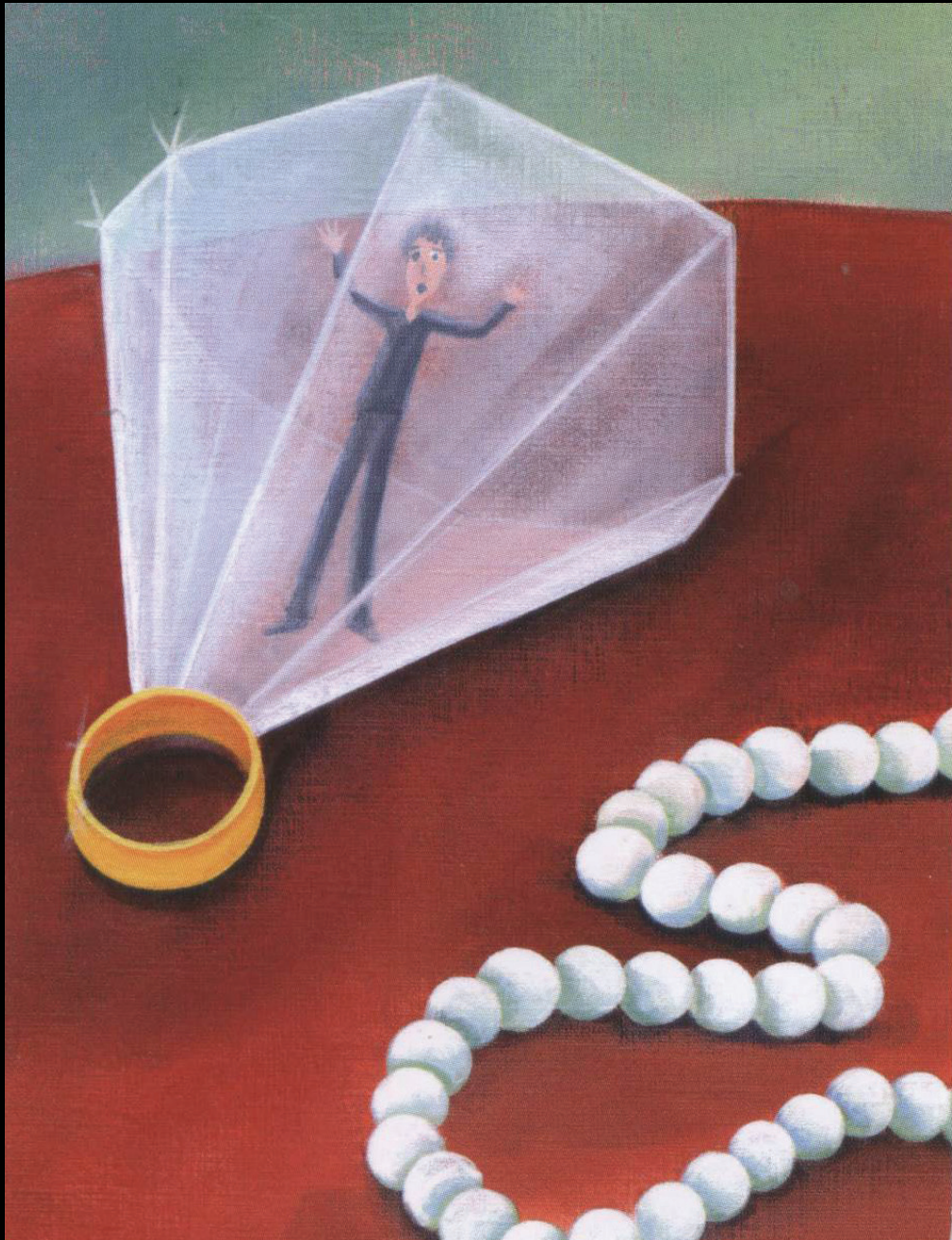
Nu ți s-a părut greu să descoperim enigma de pe turnul Eiffel? Ce mult mi-au plăcut cornurile acelea delicioase pe care le-am mâncat la restaurantul Bistro!

Îți scriu pentru că îmi este tare dor de tine și de timpul frumos, petrecut împreună. Știu că a trebuit să te întorci acasă, la Londra, ca să te inspire pentru noua ta carte. Transmite-i salutări, motanului tău pufos, Watson!

Îți mulțumesc că m-ai luat cu tine, în lumea ta. Mi-ai dat încredere și m-ai făcut să visez. Ești o fată frumoasă, deșteaptă și aduci în jurul tău bucurie. Ai o intuiție grozavă care te ajută să descifrezi cele mai încălcite situații.

Agatha, te aștept din nou în orașelul meu, să plecăm împreună într-o nouă aventură, să deslușim mistere și să descoperim frumusețea lumii.

Te îmbrățișez cu drag,
Roberta

Paul și colierul fermecat

ILINCA BURADA

Era o zi ca oricare alta, în care Paul era la școală în pauza de masă, stând la cantină. Andrei, prietenul lui Paul, îi spuse:

— Oh, Paul, tu nu te-ai plictisit de mâncarea asta groaznică?

— Ba să știi că da, Andrei.

Paul se gândi un pic apoi spuse:

— Ai văzut lanțul acela de perle cu un diamant mare minunat din magazinul de bijuterii Pearly?

— Da, desigur că l-am văzut, ce-i cu el?

— Crezi că, dacă i-l voi cumpăra Elenei, va accepta să joace rolul Julietei cu mine în piesa de teatru a școlii?

— Ce întrebare! spuse Andrei. Eu sunt sigur că va dori să joace dacă i-l dăruiești. Nici o fată nu ar putea să te refuze după un așa cadou!

— Bine, mulțumesc.

După școală, Paul se duse la magazinul de bijuterii. Avea la el toți banii strânși de-a lungul unui întreg an și renunțase la a-și mai cumpăra calculatorul mult visat. Gândul că Elena va juca împreună cu el acest rol parcă îl vrăjise.

După ce îl cumpără, se duse acasă, visând la momentul în care i-l va face cadou Elenei. Acolo desfăcu pachetul și, privind cu mare atenție colierul, se apucă să îl lustruiască.

Brusc, prin ușa larg deschisă intră Adam, câțelul lui Paul. De fiecare dată, îl întâmpina cu mare bucurie. În alergare, alunecă și se izbi puternic de masa la care stătea băiatul. Colierul nu rezistă impactului și diamantul se desprinsese de perle rostogolindu-se până sub pat.

Paul îl dădu pe Adam afară din cameră și, târându-se pe burtă, luă diamantul de sub pat. Luă microscopul și se uită cu atenție, de teamă să nu găsească vreo spărtură. Din fericire, diamantul era intact. Dar deodată, când vru să așeze diamantul la loc pe lanțul de perle, se întâmplă ceva foarte ciudat: Paul simți cum hainele i se micșorează, totul în jur se mărește și brusc se trezi pur și simplu aspirat în interiorul pietrei.

Deschise ochii:

— Unde sunt?

Se uită în jur, totul era neclar: parcă mii de geamuri și oglinzi erau între el și patul său. După câteva minute, se dumiri unde se află: era chiar în diamantul pe care îl ținuse mai devreme în mână! Disperat, încercă să strige după ajutor, însă nimeni nu îl auzea. Începu să plângă, era prea supărat și speriat ca să își păstreze calmul. Se gândea furios ce fusese în mintea lui de cumpărase acel colier. Piesa de teatru, școala, Elena, totul părea atât de departe! În curând, i se făcu somn de la atâta plâns și ușor-ușor ațipi.

A doua zi, când deschise ochii, era în pat. Pijamaua călduță cu mașinuțe îi încălzea corpul. Simți o gădilătură la un picior. Era Adam care sforăia bucuros. Colierul era încă pe masă.

— Te-ai trezit? spuse mama lui. Aseară te-am găsit dormind pe covor și Adam era pe post de pernă.

Paul înțelese ce se întâmplase: Adam îl răsturnase de pe scaun și el căzuse într-un vis profund. Asta era o mare ușurare. Împachetă colierul și porni spre școală.

Când ajunse, Andrei îl întrebă nerăbdător:

— Ești gata, prietene? Te-ai pregătit?

— Da, sunt gata, spuse el hotărât și se îndreptă timid spre banca Elenei. Băgă mâna în buzunar și scoase cel mai frumos pachetel pe care cineva l-a făcut vreodată. Era o cutie roșie cu șase colțuri și o fundă mare, albă, pe care stătea scris numele fetei.

— Elena, ai dori să joci rolul Julietei alături de mine în piesa de teatru a școlii?

— Desigur că vreau! răsunară cuvintele ei mult așteptate. Paul era în culmea fericirii.

— Dar piesa de teatru a școlii nu este cumva peste șase luni?

Paul crezuse întotdeauna că piesa urma să aibă loc peste șase zile. Însă îi răspunse extrem de mirat:

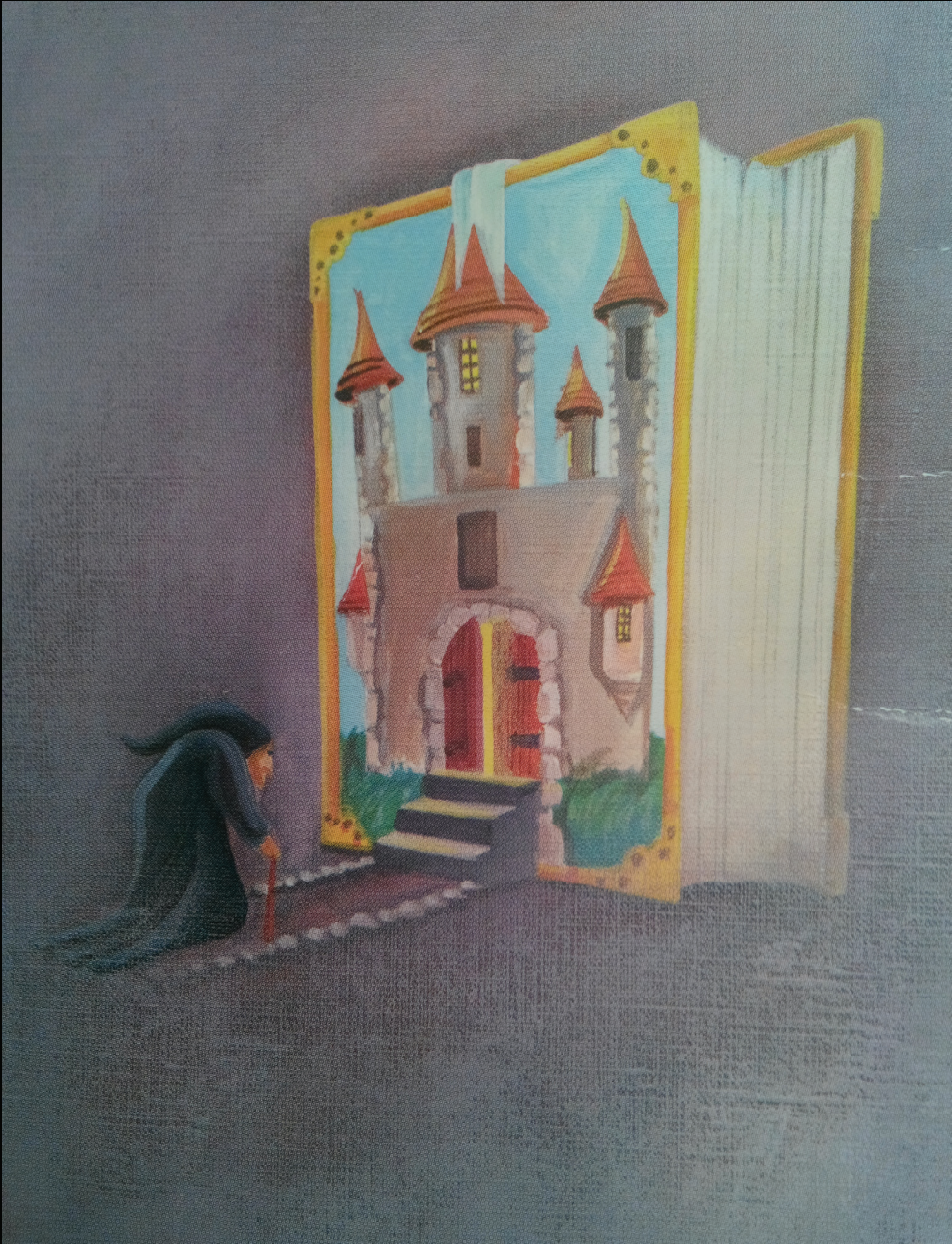
— Bineînțeles că știam că este peste șase luni! Doar am vrut să mă asigur că vei accepta rolul! Și cu asta, Paul merse fericit la prietenul său. Andrei îl bătu pe umăr mândru și îi spuse:

— Felicitări, Romeo!

Când Paul vru să îi răspundă, Elena dispăru. Paul se frecă la ochi și se apropie de banca ei. Pe bancă stătea desfăcută cutia mare roșie. Colierul era la locul lui. Elena zâmbea prietenos dinăuntrul frumosului diamant. Lui Paul îi trecu prin minte că visul lui poate fusese un pic real. Tocmai când se gândea mai profund, ca prin minune, Elena reapăru în banca ei.

Să fi fost doar imaginația lui Paul sau colierul chiar era fermecat?

Din păcate, asta nu vă pot spune nici eu...

Povestea postovitorului

ȘTEFANIA ISTRATE

A fost odată un postovitor pe nume Marcus. Postovitor înseamnă un fel de magician, care creează poveștile, dar le și realizează cu adevărat, cu ajutorul spiridușilor săi.

Era o zi perfectă pentru a crea noi povești. Marcus s-a așezat pe scaunul său din petice colorate și a început să se gândească la noi întâmplări. El își spuse în gând:

— Piticii care au grijă de o prințesă cu fața albă... hmm! Deja am folosit aceste cuvinte și întâmplări. Mi-a venit o altă idee! Aș putea vorbi despre o carte care prinde viață și povestește singură întâmplările sale magice. Este o idee excelentă!

Postovitorul plecă spre MAREA CARTE A POVEȘTILOR, care era așezată într-o sală foarte mare a casei lui. Cartea era ca o casă și își schimba coperta în funcție de ultima poveste inventată sau de BRAȘUL AJUTĂTOR, care putea schimba coperta după dorința fiecăruia. Singură problemă pentru spiriduși era că numai Marcus putea intra în cabina unde se afla BRAȘUL AJUTĂTOR. Ei și-ar fi dorit să meargă în cabină și să poată schimba coperta după dorințele lor. Dar, dacă schimbai complet coperta față de poveste, făceai un mare dezastru ce putea distruge MAREA CARTE A POVEȘTILOR.

În urmă cu mult, mult timp s-a făcut un concurs de postovitori. La fiecare 10.000 de ani se face o alegere a noului postovitor, care poate schimba poveștile. Pe când Marcus era tânăr și se înscrisese pentru acel post, mai era încă un candidat, pe nume Rafon. Fusese coleg cu postovitorul nostru, dar când fiecare dintre ei a auzit că celălalt s-a înscris, s-au supărat unul pe altul și nu au mai fost prieteni. La școală fuseseră nedespărțiți, mereu unul lângă celălalt. Chiar și colegii spuneau că s-ar putea la un moment dat să devină dușmani.

Postovitorul ajunsese în camera unde se afla cartea respectivă și merse la ușa de la intrare, dar ușa era de la un castel bântuit. El s-a gândit că trebuia să fie un castel plin de fericire.

Înainte să vină el, Rafon se deghizase într-o bătrânică ce dorea să vorbească cu Marcus. A intrat pe ușa castelului și a transformat fericirea în tristețe. Mare parte din poveste era amestecată.

Din păcate, coperta era cu tristețe. A trecut la următoarea poveste care era despre o fată care își pierdea pantoful și se căsătorea cu prințul. El o schimbase cu o fată rea care își mințea mama și care dorea să le vadă pe surorile sale vitrege la închisoare. Până la urmă, una dintre surorile sale se căsătorii cu prințul cel frumos și tocmai ea ajunsese în închisoare. Când Marcus a ajuns la sfârșitul acestei povești s-a supărat tare și și-a chemat spiridușii să-l ajute la refacerea poveștii.

I-a lăsat pe spiriduși să-și facă treaba și a plecat spre cealaltă poveste, dar a văzut o mantie neagră! El și-a spus în gând:

— Ce o fi acea mantie? Oare a intrat cineva în MAREA CARTE A POVEȘTIILOR?

S-a dus în fugă după Rafon și l-a apucat de haină. El i-a spus:

— Predă-te, altfel te voi spune alegătorilor de postovitori și vei merge la închisoare!

— Mă predau! Sunt Rafon! Colegul și rivalul tău!

— Rafon, de ce ai face una ca asta?

— Deoarece tu ai fost ales să fi postovitor, iar eu nu! Eu trebuia să fiu postovitor! Toți bărbații din familia mea au fost, iar eu am pierdut și acum familia nu mă mai recunoaște. Sunt o rușine pentru ei!

— Îmi pare rău, dar nu eu am ales să fiu postovitor și, dacă mi-ai fi povestit aceste întâmplări, le puteam zice alegătorilor să mă retrag!

— Chiar ai face asta, Marcus? Tu ai fost bun cu mine tot timpul, dar nu mi-am imaginat că poți să-ți lași visul deoparte pentru a-ți ajuta prietenul să ajungă postovitor!

— Tu ai fost cel mai de nădejde prieten și nu m-ai mințit! M-ai ajutat la greu și mi-ai fost în spate mereu pentru a mă susține! Cum să nu-mi ajut prietenul?

— Acum nu mai poți face nimic, dar nu este nici o problemă!

— Rafon, hai să ne împăcăm și te voi lasă să stai în camera alăturată mie, unde vei face și tu povești.

— Ar fi minunat!

Și așa au ajuns să fie din nou buni prieteni, ca în copilărie!

Autografe și dedicații între pisoii

TRAIESTE

STILUL DE VIATA DE AICI

părintii

și

vei

ajuta

copii

Meriți

Pizza

de

creveti

Un

Radu

Rată

cu

CONSULTANȚĂ

se

ÎNGHEȚATĂ

cu

afacere

SURPRINS

de

american

VİRLAN

din

beșug

Teodora și Bianca

www.motanov.ro